

POSTANOWIENIE

Dnia 11 grudnia 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Barbara Myszka

SSN Dariusz Zawistowski

w sprawie ze skargi powoda o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 19 czerwca 2008 r., sygn. akt I ACa (...)

w sprawie z powództwa J. K.

przeciwko W. K.

z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej Towarzystwa Ubezpieczeń i Reasekuracji "W.(...)" SA w W. Oddziału w B.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 grudnia 2008 r.,

zażalenia powoda na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 22 września 2008 r., sygn. akt I ACa (...),

I. oddała zażalenie;

II. nie obciąża skarżącego obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 19 czerwca 2008 r. Sąd Apelacyjny oddalił apelację powoda J. K. od wyroku, którym oddalono jego powództwo o zasądzenie kwoty 500 tysięcy zł z tytułu odszkodowania za wadliwe reprezentowanie go przez pozwanego W. K., będącego radcą prawnym i jego pełnomocnikiem w sprawie o ustanowienie służebności drogi koniecznej przed Sądem Okręgowym w B.

Ostatnio wymieniona sprawa została zakończona orzeczeniem tego Sądu z dnia 29 maja 2003 r., oddalającym apelację J. K. Udzielił on radcy prawnemu W. K. pełnomocnictwa w celu wniesienia kasacji; pozwany kasację tę wniósł, lecz została ona odrzucona z powodu nieuiszczenia opłaty.

Powództwo odszkodowawcze przeciwko pozwanemu zostało oparte na twierdzeniu, że w wyniku odrzucenia kasacji z powodu uchybienia pełnomocnika, powód doznał strat w kwocie 500 tysięcy zł przez pozbawienie możliwości ubiegania się o ustanowienie drogi koniecznej, przy czym brak dojazdu do nieruchomości spowodował niemożność wywiązania się z zobowiązań i zrealizowania określonego kontraktu. Sąd ustalił, że pozwany w postępowaniu dyscyplinarnym wszczętym w wyniku wniosku złożonego przez powoda został uznany za winnego naruszenia zasad etyki przy reprezentowaniu powoda w sprawie o ustanowienie drogi koniecznej. Oddalenie powództwa odszkodowawczego nastąpiło na tej podstawie, że nie została udowodniona szkoda ani normalny związek przyczynowy pomiędzy stratami wskazywanymi przez powoda, a nienależytym wykonaniem przez pozwanego obowiązków wynikających z udzielonego pełnomocnictwa procesowego w sprawie o ustanowienie drogi koniecznej.

W dniu 11 sierpnia 2008 r. J. K. wniósł skargę o wznowienie postępowania zakończonego wymienionym na wstępie wyrokiem z dnia 19 czerwca 2008 r., powołując się na wykrycie po wydaniu tego wyroku okoliczności mogącej mieć istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie wydania przez Sąd Najwyższy w dniu 30 lipca 2008 r. wyroku oddalającego kasację pozwanego W. K. od orzeczenia dyscyplinarnego, wymierzającego mu karę upomnienia za nienależyte wykonanie obowiązków pełnomocnika procesowego.

Skargę tę Sąd Apelacyjny odrzucił zaskarżonym obecnie postanowieniem z dnia 22 września 2008 r. W uzasadnieniu wskazał, że prawomocne orzeczenie sądu dyscyplinarnego drugiej instancji zapadło w dniu 13 czerwca 2007 r., a więc przed wydaniem orzeczenia, którego dotyczy skarga o wznowienie. Kasacja, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia powodowała jedynie wstrzymanie wykonalności prawomocnego orzeczenia. W tych okolicznościach nie zachodziła powołana przez skarżącego przesłanka wznowienia, przewidziana w art. 403 § 2 k.p.c.

W zażaleniu na to postanowienie powód wniósł o jego uchylenie i „przyjęcie skargi do rozpoznania”. Według skarżącego, wydanie wyroku oddalającego kasację pozwanego w sprawie dyscyplinarnej, które nastąpiło po zakończeniu właściwego postępowania, odpowiadało sytuacji przewidzianej w art. 403 § 2 k.p.c., czyli stanowiło

wykrycie nowej okoliczności, która mogłaby mieć wpływ na wynik sprawy, a z której strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Podstawa wznowienia postępowania przewidziana w art. 403 § 2 k.p.c. odnosi się wyłącznie do takich okoliczności faktycznych i środków dowodowych, które istniały w trakcie zakończonego postępowania, ale pozostawały poza tym postępowaniem i nie były objęte materiałem sprawy; okoliczności faktyczne i środki dowodowe, które powstały po uprawomocnieniu się wyroku, nie stanowią podstawy wznowienia postępowania (por. m.in. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 1968 r., I CO 1/68, OSNCP 1969, nr 2, poz. 23 oraz z dnia 13 października 2005 r., IV CZ 96/05 i z dnia 17 listopada 2005 r., I CZ 125/05, niepublikowane). Powoływanie się przez skarżącego na wydanie, po prawomocnym zakończeniu postępowania o odszkodowanie, wyroku Sądu Najwyższego w sprawie dyscyplinarnej jest w tej sytuacji oczywiście nieskuteczne, gdyż odnosi się do okoliczności, która zaistniała (a nie została wykryta) po zakończeniu postępowania „głównego”. Natomiast wcześniejsze orzeczenia dyscyplinarne, wydane w czasie, w którym to postępowanie się toczyło, znane były Sądowi i stronom.

W tej sytuacji jedynie ubocznie należy wskazać, że powołana przez skarżącego okoliczność ze względu na podstawę oddalenia jego roszczeń odszkodowawczych, nie miała także wymaganej przez art. 403 § 2 k.p.c. cechy polegającej na możliwości wpływu na wynik sprawy.

Odrzucenie przez Sąd Apelacyjny skargi powoda o wznowienie postępowania jako nieopartej na ustawowej podstawie wznowienia (art. 410 § 1 k.p.c.) było zatem prawidłowe, a nieuzasadnione zażalenie powoda podlegało oddaleniu, stosownie do art. 394¹ § 3 w związku z art. 398¹⁴ k.p.c.

O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono na podstawie odpowiednio zastosowanego art. 102 k.p.c.